

DIE IN DE NOOD UW REDDER IS GEWEEST

DJK : Jammer dat dominee Simons in dit preekfragment de bekeringsweg van sommigen afdoet en wegzet als traumatisch en dramatisch. Daarbij maakt hij mij het indirecte verwijt dat ik teveel met mezelf kom. Als je tenslotte in je beschaamdheid geen weerwoord meer hebt ga je zulke dingen verzinnen en zeggen. Terwijl toch de Heere Jezus zei: gij zult Mijn getuigen zijn, en gij, wie zegt gij dat IK ben? Waar bij andere kinderen Gods een Kind van binnen opspringt van vreugde bij het horen van genadewonderen verheerlijkt in het hart van een broeder of zuster in Christus Jezus, daar vertrekt het lijkwitte gezicht der waangelovigen van angst en vrees. Zo zal het uiteindelijk altijd wel zijn en blijven, de boodschap van zulk een toegepast evangelie door een weg van geestelijke kruisdood en opstanding is voor de één als een reuke des levens ten leve en voor de ander als een reuke des doods ten dode. Uit zelfrechtvaardiging en zelfhandhaving begint men vervolgens de toepassing bij Gods ware kinderen verdacht te maken. Hetzelfde gebeurde bij de apostel die uitgemaakt werd voor de 13e apostel. Het ware beter dat dominee Simons over zulk soort uitspraken die zijn leer en prediking met zich meebrengen, niet voor mij, maar voor God en zijn vele hoorders wenend in de schuld kwam en anders ging preken. Het Goddelijke recht dat wij billijk eren, en nooit verbogen mag worden, komt immers altijd voor de liefde. Hoewel ik dominee Simons liefheb in onze oudste Broeder, is in deze omwille van de gepredikte Waarheid een openbare bestraffing, beter dan een verborgen liefde. De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn; en hij bestraffe mij, het zal olie des hoofds zijn, het zal mijn hoofd niet breken. Laten we hierom scherp zijn in de leer en mild in het onderlinge pastorale verkeer. Maar laten we beducht zijn voor een grove onbijbelse vermenging hiervan. Als hij de Waarheid duidelijker zou verkondigen en scherper zou snijden zou hem dit ook enorm veel vraag beantwoording schelen van vele waangelovigen die hem vastklampen met vragen over hoeveel en hoe groot hun zondekennis moet zijn voordat ze tot de Heere Jezus de toevlucht mogen nemen. Hierom luidt het spreekwoord: 's mensen eer werven, doet Gods eer derven.... Ik zeg dan liever: geachte vriend(in), maakt u zich alleen zorgen om met God in Christus verzoend te worden, maar maakt u zich geen zorgen over hoe en in welke weg dit zal moeten gaan, en doe vooral geen moeite geschikt te worden voor Gods genade, het zal immers anders gaan dan u dacht en voor mogelijk had gehouden, want als God-drieenig Zich met u in het uur der minne zal gaan verzoenen zal Hij overal voor zorgen hoor, Hij zal niets vergeten en neemt zelfs uw zonden mee door ze u ordentelijk voor uw zielsogen te stellen. Hij zal u voeren met smeking en geweest, en uw hart scheuren van berouw, en middels een verborgen trekkende liefde u inwinnen uw vonnis te mijnen etc, en waar nu de tollenaar zich op z'n borst sloeg en zijn stem verhief, uitroepende: O God wees mij zondaar genadig, aldaar in die stonde verheft de Heere Jezus in Zijn stervende liefde Zijn stem, luidkeels in uw verloren ziel uitroepende: IK VOOR U DAAR GIJ ANDERS DE EEUWIGE DOOR HAD MOETEN STERVEN. En dan scheurt God het voorhangsel van uw hart, en doet hij uw steenrotsige hart verbrijzelen en geeft u een nieuw vlezen hart etc, en eindigt u in aanbidding aan Zijn doorboorde voeten, en door de ingestorte liefde blijft er een zeer lieflijke aanbidding tot God, een hemelse vrede en blijdschap in uw ziel waarvan u denkt dat dit nooit meer voorbij zal gaan. Dat geve de Heere uit genade, om niet.

Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,

Hoeveel het zij, genadig wil vergeven;

Uw krankheên kent en liefderijk geneest;

Die van 't verderf uw leven wil verschonen,

Met goedheid en barmhartigheên u kronen;

Die in den nood uw redder is geweest

DJK vervolg: sommigen vragen mij aan de hand van het artikel over dominee Simons wat het verschil is tussen de prediking van de heilzame leer en pastorale nuances tot vermaning en onderwijzing. Lees onder Maarten Luther over de heilzame leer, en hier wat William Guthrie over pastorale nuances schreef waarvan men tegenwoordig bijna een kerkleer heeft gemaakt. Terwijl Guthrie dit bijvoorbeeld schreef tot vertroosting en nadere onderwijzing over geestelijk betoverde en aangevochten zielen die vanwege heersende leerdwalingen hun verlossing verstandelijk niet goed meer verstonden, versta dit vanuit 2Petr.1:9-10. Soms denk ik weleens dat Alexander Comrie dit ook met zijn habitus/actus filosofie heeft bedoeld, hetgeen dominee G.H.Kersten helaas als kapstok aangreep om zijn valse kerkleer aan op te hangen. Deze twee onderscheiden zaken is dominee Simons in zijn prediking uiteindelijk gaan vermengen, waardoor zijn leer is vertroebeld en waardoor hij door veel waangeloof wordt aangehangen en vastgeklampt, en waardoor zijn aanhang predikers als dominee A.Kort en dominee K.Veldman die de heilsleer der apostelen wel scherp snijden en trouw zijn gebleven, en pastorale nuances, waar de apostel in de Galatenbrief ook van spreekt, wel onderscheiden preken, haat en minacht. Lees onder zijn scriptie uit 1997 over 'Ben ik gestorven of ben ik met Christus gestorven?' en merk op hoedanig dominee Simons hiervan is afgeweken.

Maarten Luther: Dit is de ware heilzame leer van het christelijk geloof, namelijk, dat deze gewisse verzekering en dit getuigenis van de Heilige Geest, in het hart moeten zijn, zodat het geheel niet twijfelt, dat wij door Christus, Gods kinderen zijn, vergeving van zonden en het eeuwige leven hebben, en dat wij ook moeten weten, dat God met alle ernst dit geloof eist en verbied om hieraan te twijfelen, als Hij zegt: Die in den Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon (1 Johannes 5:10). Hiermee is de schandelijke, verdoemde, duivelse leer der papisten, die hiertegen zonder schaamte voorgeven, dat het goed is als je twijfelt, en dat een christen moet twijfelen aan de genade, op een geweldige manier in de bodem geslagen. Dat is zoveel geleerd: dat het goed is Gods getuigenis niet te geloven! en dit is niet anders dan God een leugenaar noemen, de Heere Jezus Christus lasteren en te schande maken, de Heilige Geest in het openbaar op de mond slaan, en zo wezenlijk en waarachtig de mensen tot de onvergeeflijke zonde en lastering tegen de Heilige Geest te brengen en daarin vast te maken, zodat ze tot de duivel moeten varen en geen heil of troost van hun zaligheid ooit zullen hebben.

...om geestes en verstand met looze kalk te pleisteren. Het is wel zoo bij hen, dat de H. Schrift die waarheid van des menschen natuurlijke verdorvenheid in Adam klaarlijk leert, en zij zelve beweren die tegen de Pelagiaansgezinden met goede argumenten. Maar of nu ieder mensch zonder eenig onderscheid, daarvan ook in dier voege altoos dadelijk en bevindelijk overtuigd moet worden door Gods Geest (gelijk wel aan sommigen geschiedt), als hij een waar geloovige en gerechtvaardigde in Christus zal worden, ziet, dat is iets, hetwelk zij met die vaste bepaling zoo niet durven gelooven. Dit dunkt hen te strijden met de bevinding van velen van Gods kinderen; gelijk ook met die souvereine en vrijmachtige werking van Gods Geest, die den eenen dus en den anderen anders leidt tot Christus en het geloof. Om nu niet te spreken van zulke ongeoeffende en onervarene lieden, die in eene allerverderfelijke inbeelding staan, alsof sommigen weleens waarlijk bekeerd worden zonder de Wet, enkel voor het Evangelium; eene dwaalleer, welke men zelfs in de bedorvenste Pelagiaansche kerken nauwelijks erger zoude hooren. Dit komt al geheelijk daaruit voort, dat deze onvaste menschen de zuivere en gezonde Goddelijke rechtvaardigmakingsleer maar ten halve recht verstaan, en dat zij meest letten op derzelver liefelijk genade-vonnis, en niet op het verdoemend vonnis, dat altijd eerst voorafgaat; opdat er in waarheid een Goddelijk genade-vonnis over den verlorenen zondaar zoude kunnen gaan, waarbij dezelve van de eeuwige verdoemenis, die hij verdiend heeft, wordt ontslagen, van God wordt toegewezen; wordende hij alzoo waarlijk dan om niet gerechtvaardigd, uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is, Rom. 3 : 24. En het is voorwaar geen wonder,